

S a n j e.

aspál je Slavko. In ko je takó spančkal, sanjal je lepe, lepe sanje. Ležal je v posteljici, a očesci, njegovi krasni očesci zrlí sta mu skozi okno tjà v temnomodro, zvezdno noč. Sjajne zvezdice so zvedljivo stikale svoje svetle glavce in kukale skozi okence baš na posteljico k našemu Slavku. Kakó jih je bil Slavko vesel! Saj mu je sestra povedala, da ima vsak človek svojo zvezdico in ona svetla, sjajna zvezdica, čegava bi neki bila, ako ne njegova, prav njegova. In on je znal, da je prav njegova.

Toda kaj je to? mislil si je mali Slavko. Zvezdice, óne svitle zvezdice začele so se bolj in bolj pomikati doli k njemu, zmirom bliže — — — bliže, a naposled prišle so prav v Slavkovo sobico, k njegovej posteljici, ali to niso bile več žarke zvezdice, to so bili sami angeljci, krilateci, mali ljubeznjivi otročaji, kakor on sam, z zlatimi krilci. Nebeška svetloba razsvetljevala je malo sobico. Pa niso prišli angeljei sami, ž njimi prišel je tudi častitljiv, snežnobradi starček, sè škofovsko kapo na glavi in sè srebrno palico v roci. Angeljei nosili so raznih igrač, zlatih jabolk in orehov in Bog si ga vedi, kaj še vse ne družega. Čestitljivi starček pa — bil je sv. Nikoláj — pristopil je bliže k Slavkovej posteljici in z blagim glasom takó-le govoril: — „Predragi Slavko! Tvoj dobri angeljček váruh mi je vse povedal, kakó si ti priden. Povedal mi je, da rad moliš, da svoje stariše ubogaš, da bratce in sestrice ljubiš in da le malo jokaš. Zato te pa tudi nisem jaz pozabil, le poglej, kaj so ti angeljei prinesli — — vse te igrače, vse te slaščice, vse te podobice, vse — vse to je tvoje, Slavko dragi. Bodi še dalje tako dober, kakor si bil do zdaj, pa te bode dobri Bog in sv. Nikoláj vedno ljubil in vsako leto mnogo lepega prinesel.“ — Takó je govoril sv. Nikoláj, in naš Slavko se je probudil.

Povzdignil je modri očesci in se ozrl po sobi. Zginil je čestitljivi starček sv. Nikolaj, zginili so angeljei krilateci, ali darovi so ostali, darovi. Mnogo lepih darov ležalo je po njegovej posteljici, a okolo posteljice stali so pa Slavkovi bratci in sestrice in jednoglasno kričali: „Slavko! Slavko! poglej no vender, kaj ti je sv. Nikoláj prinesel!“ —

—è.

Spoštuj starost.

Mladini dolžnost je: da spoštuje starost. To dolžnost nam naklada lastni čut, pa tudi sveta vera Kristova.

Znano je, da so se v spoštovanji do starejših odlikovali posebno Špartanci. Tu naj navedem samo jeden primer: Iskal je starček ob olimpijskih igrah sedeža, ali nihče mu se ní hotel umakniti. Prišedši pa do prostora, kder so sedeli Špartanci, ustanejo in odstopijo takój pred njim vsi špartanski mladeniči. Burno odobravanje se je začelo mej mnogobrojnim občinstvom in špartanski očetje so ponosno zrlí na svoj mladi naraščaj. In kaj mislite, kaj je storil starček v tem? Solzé veselja so mu zaigrale v očéh in glasno je zaklical: „O bogovi! vsi Grki poznajo krepost, a krepostni so jedino le Špartanci.“

Nežika Zupanova.